

REVISTA

17 NOV. 1975

ORFEÓ GRACIENC

JULIOL DE 1930

BARCELONA

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

DISPONIBLE

FÀBRICA DE XOCOLATES

I
BOMBONS FINS

D. CAPELLERA

ASTURIES, 85
BARCELONA - G.

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

Magatzem de pells adobades

I ARTICLES PER A CALÇAT

ARTICLES D'EXCURSIONISTA

especialitat en claus per
a ferrar sabates, grassa
de cavall, cordons, etc

*

J. RIBAS MARTIN

Menéndez Pelayo, 55 - Tel. 75255
BARCELONA-G.

MAGATZEMS DE
SASTRERIA

CASA CAPDEVILA

*

Esplèndid assortit en
vestits confeccionats
per a home i noi

*

VESTITS DE PRIMERA COMUNIÓ

*

Plaça Rius i Taulet 6
BARCELONA

Els socis de l'ORFEO
GRACIENC tindran
un descompte del cinc
per cent en llurs encàr-
recs.

CAROL

PASTISSER DE PRIMER ORDRE

SALMERON, 98 : TELÈFON 74854

*

Arreu on va el nostre nom
va el signe de la més alta
qualitat, elegància i fina presentació

*

Inútilment cercarà vostè millor
T O T H O M H O D I U

Ampliacions : Reproduccions
Esmalt i Retrats en
tots els procediments

Salmeron, 79 i Santa Eugènia, 2, pral.
Telèfon 71368 - Barcelona

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

ÒPTICA I ARTICLES FOTOGRÀFICS
CASA TORRAS

APARELLS FOTOGRÀFICS - PLAQUES
PEL·LICULES - PAPERS I ACCESSORIS

GRANS LABORATORIS PER A TREBALLS D'AFECCIONATS

LA SECCIÓ D'ÒPTICA SERVEIX TAMBÉ LES
RECEPTES DELS METGES OCULISTES

SALMERON, 83

TELÈFON 70013

(D'AVANT LA PARADA DELS TRAMVIES)

NECESSITEU:

Cintes, Punttes, Goma, «Valenciens», Brodats, Fils de tota mena, Botons o Veta? aneu sempre al

**GRAN ESTABLIMENT
SENSE PORTA**

de **JOAN PERELLÓ**

on comprareu barat i bo

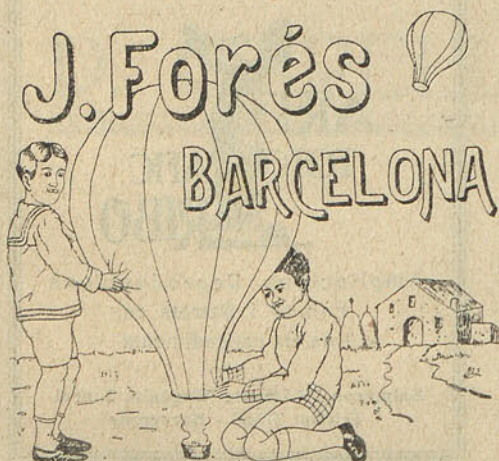
—
TRAVESSERA, 86
BARCELONA - G.

GORRES

CAMPS

TRAVESSERA, 48
BARCELONA - G.

ARTICLES PER A FESTES

MENÉNDEZ PELAYO, 6

Sucursal: DURAN I BAS, 8 - Tel. 74246

Articles d'ornamentació
i il·luminació, globus,
fanals, focs artificials i
japonesos, serpentines,
confetti, etc.

REVISTA

ORFEÓ GRACIENC

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ASTÚRIES, 83 : TELÈFON 72096

L'ORFEÓ GRACIENC té per objecte la propagació i l'enaltiment de l'art musical català, com una de les manifestacions que més eficaçment contribueixen a infiltrar i difondre en el nostre poble la consciència de la personalitat de Catalunya i les seves reivindicacions

EVOLUCIÓ

EVOLUCIÓ és llei de vida; ella transforma tots els organismes vivents en llurs períodes successius, en llur creixença, en llur desenvolupament i en llur decadència. Adhuc quan un organisme es troba en ple període ascensional, com és ara el nostre ORFEÓ; quan, com aquest, ha assolit ja una llarga vida, en girar els ulls enrera, en veure allò que desapareix per sempre, els homes i les coses que passen per a no tornar, una certa melangia ens corprèn; sentim una pregona enyorança d'allò que no tornarem a veure, d'allò de què no tornarem a fruitir.

El temps que hem passat sense REVISTA ens ha impedit de comentar molts fets i ens ha estalviat moltes necrologies. Indubtablement, amb la publicació d'aquestes fulles, la nostra sensibilitat ens hauria obligat a dedicar un comentari necrològic al nostre teatre Eldorado, quan el picot va començar a destruir aquelles parets amb les quals ens lliguen tants de records.

La circumstància de tenir dintre l'empresa del teatre un bon amic i consoci, féu possible allò que de bell antuvi hauria semblat una temeritat, una empresa arriscada. En aquella sala on preferentment hom retia culte al couplet i la zarzuela, en aquell teatre de Catalunya que no tenia pas gran cosa de català pel que fa als espectacles, l'ORFEÓ GRACIENC, sol o amb l'Orquestra Simfònica, de bona memòria, que dirigia i animava el mestre Lamote, conegué els èxits més brillants, els moments de més intensitat de la seva vida artística i patriòtica, els períodes més vivament emocionants de la seva actuació. L'ORFEÓ GRACIENC, en sortir del seu clos, en abandonar l'escenari habitual de la seva actuació, anava cada any al seu teatre predilecte, al centre de la capital, a donar a conèixer al gran públic barceloní els seus avenços, els seus perfeccionaments artístics. Quants de barcelonins no feren per primera vegada coneixença amb el nostre ORFEÓ a la sala d'Eldorado! Voler fer una ressenya de tots els actes que hi efectuà fóra gairebé fer un historial complet de l'ORFEÓ GRACIENC: renunciem-hi. Probablement no trigarem gaire a veure en aquell lloc un gratacels més o menys monumental que farà pendant amb les altres construccions més monumentals que artístiques de la dissortada Plaça de Catalunya; però els qui hem seguit l'actuació de la nostra entitat, sota la carcassa de ciment armat i de pedra tallada del nou edifici, recordarem sempre amb enyorança aquella modesta construcció de fusta i d'embà que guardava tants de records ben nostres. Descansi en pau Eldorado!

EL FILISTEISME I LA MUSICALITAT (*)

QUAN la reacció redemptora, dreçant-se, plena de serenitat, davant les ruïnes d'aspiracions vanes i d'illusions fallaces — representades per aqueixes obres insignificants en llur aparent grandesa, o vulgars en llur aparent novetat— haurà sobrevingut, hom comprendrà quanta de raó tenia Adolphe Boschot en dir, com ha dit en el seu darrer llibre *Le mystère musical*, amb referència als concerts simfònics parisencs, i podria repetir, en allò que es refereix a actes en països molt diversos, que, “d’una banda hi ha música, i, d’altra banda, un malaurat assaig de contramúsica”, tot afegint-hi: “Certes obres musicals novel·les tenen tota la música contra elles mateixes. Per tant, la sortida no és dubtosa. I el públic ja en té prou”. Aquest és un punt de vista ben natural en qui, comentant l’epígraf inscrit per Beethoven en la seva *Missa solemnis*: “Ha brollat del cor. Tant de bo que pugui arribar als cors!”, recorda que certes produccions contemporànies són d’una tal mena, que hom no sap d’on vénen ni on van, i afegeix que aquell simfonista, talment com tots els mestres — i més que tots ells —, “ens revela la imprescriptible fe que no hi ha art sense expressió i sense bellesa”.

Per tal d’aconseguir que aqueixos dies serens arribin havem de lluitar amb la ploma i de paraula tots aquells qui amem l’art sincerament. Els nostres dardells caldrà que vagin adreçats contra la malícia dels competents i contra la ignorància dels filisteus descobrint els astuts artificis que aquells empren per explotar la bona fe d’aquests darrers.

El filisteisme no vol pas dir tan solament indiferència i passivitat davant les obres o els problemes artístics, dissortadament; sinó submissió fidel — i tant més fidel tant com més fidel és la pròpia ceguesa — davant allò que diuen els panegiristes de conveniència, si aqueix filisteisme vol ocultar la seva mesquina capacitat ideològica i pretén de revestir-se amb fingida suficiència.

La croada contra el filisteisme, així com el propi filisteisme, no data d’avui, ni d’ahir, ni del segle present; però sí, potser, del passat, puix que arrenca del moment en què la música pura, ço és, la que hom no destina al temple, ni al teatre, ni a la dansa, passà de les cambres reials, principescues o aristocràtiques al gran públic. I per bé que molts filisteus son, encara, filisteus sense cap barreja de ficció, el filisteisme dels qui desitgen de no figurar com a tals, evoluciona. Un segle enrera era exclusivament tradicionalista, mentre que a l’hora present és en una bella part snobista. Així, per exemple, en temps de Robert Schumann — l’artista la imaginació ardent del qual donà vida a la famosa *Lliga davítica contra els filisteus*—, atacava els amics de Beethoven i dels corrents romàntics, llavors novíssims, entre els preclars conreadors dels quals figuraven el mateix Schumann, Chopin, Mendelssohn i Liszt. Al cap d’un centenar d’anys, si fa no fa, ataca

també els amics de Beethoven i dels vellíssims corrents romàntics, enriquits mentrestant per figures tan considerables en la Història musical de tots els temps, com ho ha estat Ricard Wagner amb els seus drames lírics. Per al filisteisme de cent anys enrera, la nova generació musical parlava un llenguatge abstrús, inconnex, arbitrari. Per al filisteisme dels nostres dies, aqueixa generació i la que l'hagué de succeir, parlen un llenguatge llis, planíssim, però alhora talment vulgar, que només expressa aquells sentiments primaris amb què es veu escomès el bon burgès. Al filisteisme analfabètic d'aleshores s'oposa com un antípoda, sense perdre, però, la seva qualitat genèrica, malgrat que ho dissimuli força, el filisteisme intel·lectualista d'avui. Qui hi ha guanyat? La música? La contramúsica de què ens parla Adolphe Boschot?

I bé; com que música i contramúsica ofereixen una absoluta incompatibilitat, tots els qui gaudim d'una plena independència social i de fervors artístiques nobles, desitgem de veure entronitzada l'hora de la reacció, que atorgui el triomf complet a la primera. Llavors restaran victoriosos l'art d'ahir i el d'avui —l'art i no pas el contraart d'avui, va sense dir—. I, a més a més, l'art de demà; car res no s'oposa a tals coexistències. En tot cas, aqueix art serà de bell nou allò que calia que fos. No pas solament allò que calia que fos, sinó més encara: allò que sembla impossible que hagi deixat d'ésser. Per dir-ho amb un adjectiu ple d'un pregon sentit estètic, filosòfic i històric, aqueix art serà un art MUSICAL.

Josep SUBIRA

(*) Fragment del volum titulat *La música. Sus evoluciones y situación actual*, pel nostre estimat col·laborador Josep Subirà, i a punt d'ésser publicat a Madrid per l'Editorial Paez, formant part de la col·lecció "Biblioteca de Ensayos".

UN BELL EXEMPLE A IMITAR

ACABEM de llegir en els diaris de Girona que l'Ajuntament i la Diputació Provincial han votat per unanimitat—a proposta del senyor Coll i del senyor Sagué, batlle i president, respectivament—, una subvenció de *caràcter permanent*, de dues mil i mil pessetes anyals a l'*Orquestra Simfònica* de Girona.

Veus aquí un bell gest de l'Alcalde i del President de les Corporacions populars de Girona; bell gest que en aquests temps de barroeries i de poca-soltismes generals, pren un extraordinari relleu i palesa el bon sentit ètic i cívic que informa l'esperit de les dites Corporacions; gest que caldria que fos imitat pel nostre Ajuntament i especialment per la Diputació. Una ciutat i un poble no vol pas dir un amuntegament de cases i uns quants milions d'habitants repartits en una superfície de quilòmetres quadrats. Hi cal quelcom més. Cal una ànima, un seny i una cultura collectives.

Senyalem quatre institucions musicals barcelonines que tenen una fesomia di-guem-ne nacional, l'actuació de les quals és d'un benefici moral immediat per a la collectivitat: *Banda Municipal*, *Orfeó Català*, *Orquestra Pau Casals* i *ORFEÓ GRACIENC*. Ara bé; aquestes institucions, de què viuen? Tenen protecció econòmica de les nostres Corporacions oficials?

Llevat de la *Banda Municipal*, no sabem ni creiem que cap de les altres rebi el més petit ajut del Municipi ni de la Diputació. L'*Orfeó Català* i l'*ORFEÓ GRACIENC* viuen de llurs propis mitjans; socis, concerts, etc. L'*Orquestra Pau Casals* viu d'un patronat i del sacrifici personal i pecuniari del seu fundador l'il·lustre mestre Pau Casals.

Totes aquestes entitats no porten pas la vida pletòrica que es mereixen i que haurien de dur per al bon nom de Catalunya i de Barcelona.

És, doncs, d'una *absoluta* i *urgent* necessitat que les nostres Corporacions oficials es preocupin d'assegurar la vida a les dites institucions, per tal que, lliures d'angúnies econòmiques, puguin desplegar una activitat profitosa. Diem més amunt que fóra de desitjar que el Municipi i la Diputació barcelonins imitessin el gest de les Corporacions similars de Girona, i diem *especialment* la Diputació.

Així ho creiem. L'Ajuntament de Barcelona ja fa prou de sostenir la magnífica *Banda Municipal* i l'*Escola Municipal de Música*.

És, doncs, al nostre humil juí, la Diputació Provincial de Barcelona que deuria subvencionar els Orfeons i, sobretot, l'*Orquestra Pau Casals*. I caldria també que aquesta subvenció no fos una cosa migrada, sinó una cosa digna de qui la dóna i de qui la rep, i que solucionés el problema vital d'aquestes institucions.

No hi ha pas cap dubte que els Orfeons i l'*Orquestra Pau Casals* són els instruments preciosos i únics—ens atrevim a dir—que poden revifar l'ànima i crear el seny i la cultura del nostre poble que està gairebé anorreat per un corrent de frivolitat i d'exotisme que el porta ràpidament a l'esfondrament moral més estúpido i espantós.

Els Orfeons són els que han de fer la regeneració de dintre casa estant. L'*Orquestra Pau Casals*, amb el seu caràcter més universal, per la seva pròpia naturalesa, és la que ha d'escampar arreu la nostra música i la que ens ha de portar ací la música estrangera, i incorporar-nos, amb aquest intercanvi, al moviment musical i cultural del món.

SANTS SAGRERA

ESCOLA DE GIMNÀSTICA I DÀNSA RÍTMIQUES

EN ressenyar la sessió íntima de la nostra Secció de Rítmica i Plàstica, celebrada al mes d'abril darrer, ens planyíem de no poder fruir més sovint d'aquestes selectes sessions d'art. La festa celebrada al nostre estatge el primer diumenge de juny passat, per l'Escola de Gimnàstica i Dansa Rítmiques que dirigeix la senyora Yvonne Attenelle de Giménez, ens dona una altra agradosa avinentesa per a repetir el mateix plany.

I no som pas nosaltres sols qui ens lamentem de no poder assistir sinó a un parell de sessions l'any. Només cal veure com el públic hi respon per convèncer-se que es tracta d'un sentiment general. A part que per l'interès econòmic no fóra desenraonat d'augmentar moderadament el nombre de sessions de Rítmica i Plàstica, puix que atreuen un públic força nombrós, hi ha també l'interès de veure difosa a Catalunya aquesta bella obra de dignificació de la Dansa i de la seva reivindicació com a expressió d'art.

El lector ja em perdonarà que hagi posat aquest comentari al començament; però, en veritat, això és el que se m'ha acudit primer.

El programa de la festa que celebrà l'Escola de la senyora Attenelle no podia ésser més complet ni més ben triat. Abans d'alçar-se la cortina, el nostre benvolgut consoci i col·laborador, senyor Antoni Sabater, llegí unes interessants apuntes elogiant amb mots justos i eloqüents el sentit artístic de la Dansa i el seu abast en la cultura espiritual i física.

Tot el programa de la festa fou executat amb admirable perfecció. En els exercicis preliminars, les dansaires més menudes recolliren els aplaudiments de costum. De la resta plagueren moltíssim els conjunts, d'una concepció que fa honor a la senyora Attenelle, i executats amb justesa i compenetració per les seves simpàtiques deixebles. Les nenes Antònia Tarrida, Rose Mary i Renée Bay, dansaren llurs parts amb gràcia adorable. Així mateix excelliren les senyoretes Devos, de Jaimez, Maynadé, Sosset, Gioan i Korma. La senyoreta Garcia confirmà les seves condicions d'artista veritable i recollí, amb la simpàtica i intelligentíssima senyoreta Girardin, els més sincers i xardorosos aplaudiments. Foren reclamades pel públic, i així mateix aplaudides, la senyora Attenelle i la pianista acompanyant senyoreta Rita Brossa, que excellí en la interpretació de les obres del programa.

El públic sortí complagudíssim d'aquesta festa, que el transportà per uns moments a l'Edat d'Or dels homes i a les escenes de la pastorívola Arcàdia, els dos paradisos ideals, dels quals, en aquest segle de les empentes i de la velocitat, ben pocs es recorden.

M. B. R.

XVIII CAP D'ANY DEL GRUP EXCURSIONISTA

ORGANITZAT pel GRUP EXCURSIONISTA, en commemoració del seu divuitè aniversari, es celebrà un concert que ens mostrà una vegada més el bon gust de la Junta d'aquest Grup.

El concert anà a càrrec de les senyoretes Teresa Boldú, contralt, i Rosa Mas, violinista, les quals foren secundades, respectivament, per les senyoretes Maria Teresa Balcells i Roser Mas, i completà el programa el rapsoda Josep Riera.

Les parts primera i tercera anaren a càrrec de Teresa Boldú, eminent contralt, guanyadora del premi de la Diputació de l'any 1928, la qual, amb un programa que ja demostra el seu bon gust, ens féu admirar la delicadesa de matisos amb què interpreta les cançons. Dedicà la primera part al romanticisme, i la representà amb Pergolesi, Schubert, Schumann, Saint-Saëns i Rossini. Palesà les seves qualitats en les àries de *Sanson e Dalila*, de Saint-Saëns, i *Il barbiere di Siviglia*, de Rossini, que, amb tot i semblar un xic desplaçades en concert de *lieder*, calgué reconèixer que foren cantades magistralment.

A la tercera part, després d'haver recitat el senyor Josep Riera, amb molt d'encert, poesies de Guimerà, Apelles Mestres, Maragall, Iglésies i Ventura Gassol, la senyoreta Boldú prosseguí el seu concert cantant obres de Gretxaminow, Moussorgsky, Strauss, Morera, Toldrà, Barberà i Lamote de Grignon. Remarcarem, però, *Hopak!*, de Moussorgsky, per la valentia amb què la cantà i per la dicció claríssima. Es féu càrrec de la part de piano Maria Teresa Balcells, de la qual poca cosa podem dir que no hagi estat dit en concerts anteriors. Solament esmentarem que la pulcritud en l'execució és el seu lema. Ambdues concertistes recolliren calorosos aplaudiments.

La part central del programa anà a càrrec de la joveníssima violinista Rosa Mas. Rosa Mas és una nena, gairebé una criatura. Quan un hom la veu sortir amb el seu petit violí sota el braç, amb un somriure d'infant, pensa en les quatre notes que solen fer les nenes de la seva edat, i ja les sent més o menys perfeccionades; quan envesteix, però, les primeres notes de la *Sonata*, d'Henri Eccles, que van seguides d'un acord, la gent es reconcentra i veu tot d'una que no es tracta pas d'allò que hom anomena "un infant prodigi", sinó d'un temperament artístic de debò. No fa pas gaire que l'Escola Municipal de Música s'honorava amb el temperament artístic de Rosa Balcells; avui s'honora amb el de Rosa Mas. Podríem qualificar l'Escola Municipal de roser, pel floriment de Roses que hi neixen.

El programa que ens féu sentir era integrat per autors com Henri Eccles, Martini, Pugnani-Kreisler, Beethoven, Francoeur-Kreisler, i l'estrena de dues obres que li confiaren el mestre F. Alfonso, i la senyora Orfila de Alfonso, que portaven per títol *Serenata* i *Frisança* respectivament.

Ja coneixem el mestre Alfonso com a compositor, que diverses vegades ens ha ofert les primícies del seu art. La seva muller senyora Orfila, la qual encara molts

no coneixíem com a compositora, ens produí un magnífic efecte. La senyora Orfila s'encarregà de la part de piano d'aquestes obres, i de la resta del programa, la senyoreta Roser Mas, que féu un brillant paper al costat de la seva germana mostrant-nos les excel·lents qualitats que posseeix.

En mig de grans aplaudiments Rosa Mas tocà fora de programa *Gavota*, de Gossec, després de la qual obra les ovacions es repetiren i l'obligaren a sortir a saludar amb el seu mestre Francesc Costa, que es trobava a la sala.

Tot plegat una vetllada agradabilíssima; per la qual cosa felicitem els elements organitzadors.

ENRIC CLIMENT

CONCERT DEDICAT ALS SOCIS PROTECTORS

El dia 22 de maig es va celebrar amb gran solemnitat aquest concert, el primer després de la normalització de l'ORFEO que ha estat possible d'efectuar un cop la nostra massa coral s'ha trobat lliure dels compromisos amb l'Orquestra Pau Casals.

Havem d'agradir a la distingida cantatriu Francesca Gibert haver aportat la seva valuosa col·laboració a l'acte junt amb la pianista Josefa Tomàs. Els pocs que vàrem tenir ocasió de sentir aquesta cantatriu en una sessió íntima de l'any passat, teníem vius desigs de tornar-la a sentir en un acte més important, i, certament, l'agradable impressió rebuda el primer dia es confirmà i s'accentuà enguany, malgrat que una lleugera indisposició no li permeté de lluir totes les seves facultats, i fins l'obligà a variar algunes obres del programa. Amb tot, la sèrie d'escollides cançons nacionals i estrangeres que cantà amb un bell estil, foren una confirmació de les seves qualitats artístiques i de la seva esplèndida veu.

La darrera part era destinada a l'ORFEO, el qual, per primera vegada després de la dictadura, aparegué a l'estrada enlairant la Senyera. Si calia insistir sobre la ineficàcia dels procediments de violència, actes com aquest en foren la millor confirmació. Quan la nostra ensenya féu la seva aparició, totes les mans s'ajuntaren i tot el públic, que s'atapeïa a la sala, li dedicà una ovació xardorosa, que es repetí en entonar a peu dret el *Voltant la Senyera*, himne que havia estat prohibit per la censura dictatorial.

La nombrosa concurrència escoltà amb entusiasme i delectació el curt programa, integrat per *El desembre congelat*, *Muntanyes regalades*, *El fill de Don Gualardó*, *Nocturn*, *La mort de l'escolà* i *La Pàtria nova*. L'ORFEO cantà amb l'equilibri i l'entusiasme de sempre, i els nostres socis premiaren amb repetits aplaudiments la seva tasca sota la direcció del mestre Balcells, sempre tan identificat amb la seva obra.

L'ORFEÓ GRACIENC A SANT JOAN DE DÉU

El temps no afavorí gens la gran festa que hom havia preparat per a la diada de l'Ascensió en obsequi als nens asilats en aquella santa Casa, amb motiu de la inauguració de les esplèndides reformes que hi han estat fetes suara. Una pluja abundosíssima, sobretot a l'hora assenyalada per a la celebració del concert, vingué a deslluir-lo talment, que fins i tot hom estigué a punt de desdir-se'n i deixar-lo per a un altre dia. Dificultats d'ordre interior, però, privaven de fer-ho; per la qual cosa el concert tingué lloc, per bé que amb una mica de retard, davant una nombrosíssima concurrència que omplí del tot les galeries; això palesà la gentada que hi hauria hagut si hagués fet una bona tarda de primavera.

Les primeres obres foren cantades l'ORFEÓ estant col·locat també sota els claustres. Després, el temps amainà, i fou possible de continuar el concert a l'estrada que havia estat aixecada a posta a fora el pati.

L'ORFEÓ, que executà un escollit programa de cançons, fou aplaudidíssim, sobretot després de les obres *Voltant la Senyera*, de Balcells; *La Mare de Déu*, i *La mort de l'escolà*, de Nicolau; *Cançó de nois*, de Grieg; *Kalinka*, de Kurt Schindler, bellament executada la part de *solo* pel jove tenor Ricard Mayral, i *La pàtria nova*, de Grieg.

Després de la primera part, el nen asilat Climent Balaguer saludà l'ORFEÓ GRACIENC amb unes bellíssimes paraules, que reproduïm en un altre lloc d'aquest nombre, i oferí al mestre Balcells, en nom dels seus companys, una magnífica batuta, que ell acceptà i agrai, i, ple d'emoció — una emoció pregonada que envaï tots els cantaires i oients — besà la galta rosada del tendre infant, amb què restà segellada la visita que l'ORFEÓ GRACIENC amb tanta de joia feia a aquells pobres desvalguts i que ells tant saberen agrair.

A l'acabament del concert, encara, els bons Pares que tan amorosament tenen cura dels pobres asilats, tingueren la gentilesa d'obsequiar els cantaires amb un delicat refresc.

En acomiadar-nos-en, només ens dolia una cosa: que el temps no hagués estat més benèvol. Tanmateix, ens consolàrem promentent de repetir una tan agradosa visita en un temps no gaire llunyà.

En cloure aquestes ratlles volem fer constar la nostra reconeixença per tantes d'atencions rebudes, alhora que la nostra admiració per la immensa labor dels abnegats Pares de Sant Joan de Déu, l'obra dels quals cal ajudar i propagar materialment i moralment.

(Parlament del nen asilat CLIMENT BALAGUER)

ORFEÓ GRACIENC: Fa alguns anys que la caritat us va portar per primera vegada en aquesta santa Casa, els habitants de la qual, pobres i malalts, vàreu alegrar amb les vostres harmonioses refilades. Aquesta virtut han tingut els vostres cants totes les vegades que els heu fet ressonar en les voltes d'aquests claustres; el vostre cristianíssim exemple ha estat imitat per les diferents masses corals de la nostra ciutat que, després de vosaltres, han visitat aquest Asil: així ha estat d'encoratjadora la vostra gesta!

I avui, després d'un llarg i forçós mutisme, altra vegada la vostra gloriosa Senyera rep el bes puríssim del sol i de la llum i els aplaudiments dels vostres admiradors; i altra vegada les vostres gorges canten himnes de joia. Per tot sou dignes d'admiració; molt més, encara, perquè heu volgut que la vostra primera manifestació pública fos animada per la caritat, i per això heu vingut en aquest Palau de la Caritat i del Dolor per tal d'alegrar i d'animar els infantívols esperits dels infeliços nens, joia preada del patriarca Sant Joan de Déu.

En nom dels meus companyons us dic amb tot el cor: gràcies, moltes gràcies! I com a manifestació externa de l'agraïment nostre poso en mans del vostre intelligent Mestre l'ofrena d'una humil batuta, la qual, menada amb l'art amb què ell sap fer-ho, i obeïda per vosaltres sincerament, augmenti els dies de glòria per a l'ORFEÓ GRACIENC tantes com siguin les gestes artístiques que realitzi.

Mentrestant us prometem de pregar força per tots vosaltres a fi que el bon Déu faci davallar damunt les vostres ànimes d'artistes les seves gràcies i les seves benediccions. — He dit.

L'ÚS DE LA NOSTRA LLENGUA

El nou R. D. de permissió condicionada de l'ús de la nostra llengua no ha de portar cap variació sensible dintre la nostra entitat, puix que en aquesta, com en tants d'altres llocs, les realitats són més vives que l'artifici polític, i mai, ni en l'època de la dictadura (permeteu-nos d'escriure aquest mot amb minúscula), el català no ha deixat d'ocupar-hi el lloc que li pertoca. En canvi, hem de convenir que el nou precepte legal en d'altres cercles de la nostra vida col·lectiva dona un reconeixement oficial a l'ús de la nostra llengua i allunya tota temença de possibles persecucions.

És en aquest sentit que ens permetem solament de posar un comentari a la recent disposició ministerial per recordar als nostres consocis que, pel sol fet d'ésser-ho, acrediten llurs sentiments pairals, el deure que, com a catalans, tenen de retre el degut honor a llur verb. La llengua, com deia amb frase feliç Rovira i Virgili, és la nostra bandera sonora, i ella és la que ha d'onejar tothora no sols a les nostres llars, sinó arreu on els catalans donin mostres de llurs activitats. Una rutina que cal combatre, una pusillanimitat que avui ja no té raó d'existir, fa que els nostres comerciants i industrials siguin els últims a donar fe de vida catalana. Faria riure, si no fos que fa pena, de veure que el català que avui empren els nostres homes de ciència i els nostres artistes, el que ressona en les nostres Corporacions oficials i en els nostres temples no sigui considerat apte per a vendre mitjons o per a fer la propaganda d'una nova marca de mongetes cuites! Cal, doncs, que els nostres industrials i comerciants s'incorporin al nou ritme de vida, i que en rètols, anuncis i reclams vegem ben aviat el català ocupant el lloc que de dret li pertoca.

En fer aquesta crida als nostres estimats consocis, els recordem que les oficines de l'ORFEÓ GRACIENC es troben a llur disposició per a resoldre qualsevol dubte gramatical o de lèxic que se'ls presenti.

JOSEP CLIMENT

Fundació

Concepció Rabell i Cibils, Vda. Romaguera

(CONCURSOS MUSICALS)

VIII CONCURS

ANY 1929

VEREDICTE

Premi de 2.000 pessetes a la millor *Suite* per a gran orquestra. No s'adjudica.

Es concedeix un accèssit de 1.000 pessetes a la composició núm. 5: *Cinc peces breus per a orquestra*. Lema: *Jocs d'infants*.

L'autor de l'obra premiada en aquest Concurs enviarà tan aviat com pugui còpia dels sis primers compassos, acompanyant el seu nom i residència.

L'autor serà degudament convocat a recollir l'accèssit en una data compresa dintre els tres mesos següents a la publicació del present veredict. Si el compositor, en circumstàncies normals i havent estat convocat per tres vegades, no es presentés a recollir el premi dintre els tres mesos assenyalats, s'entendrà que renuncia als seus drets.

Les obres no premiades es retornaran a llurs autors durant els tres mesos següents a la publicació del veredict, mitjançant la presentació del lema i els sis primers compassos. Les que no es retirin durant el dit terme, l'Orfeó Català es desentén del compromís de guardar-les.

En publicar-se la composició referida serà obligatori estampar, en el lloc més escaient, que l'obra ha estat premiada en el *VIII Concurs Concepció Rabell i Cibils, Vda. Romaguera, 1929*.

L'Orfeó Català es reserva el dret de fer executar, sempre que vulgui, la composició premiada, el manuscrit de la qual passarà a formar part del seu Arxiu-Biblioteca i en cap cas no podrà sortir-ne. Si l'autor de l'obra premiada en desitja còpia, l'Orfeó Català la farà treure, i la despesa serà a càrrec de l'autor.

La propietat de l'obra distingida queda a favor de l'autor.—Lluís Millet.—Antoni Nicolau.—Amadeu Vives.—Barcelona, 8 de maig de 1930.—Joaquim Cabot, President de l'Orfeó Català.—Pasqual Boada, Secretari de l'Orfeó Català.

IX CONCURS

ANY 1930

Els senyors Marmessors de Na Concepció Rabell i Cibils, Vda. Romaguera, instituïren a nom i memòria d'aquesta dama un repartiment de premis a obres musicals, mitjançant concursos que es convoquen el dia 8 de maig de cada any.

L'Orfeó Català, de Barcelona, associant-se als desigs dels senyors Marmessors, i en compliment d'honrosa comanda endreça als compositors catalans el present CARTELL:

Premi de 2.000 pessetes a les millors *Variacions* per a orquestra i piano.

Acompanyarà cada partitura una reducció de l'orquestra per a piano.

Els compositors que concorrin al present Concurs han d'ésser fills de terres de llengua catalana (Catalunya, Balears, València, Rosselló, etc.), o han de tenir, almenys, *deu anys* de residència en alguna de les encontrades on es parla la llengua nostra. L'Orfeó Català podrà exigir dels autors premiats la documentació necessària per a justificar aquesta condició.

Les composicions no hauran d'ésser escrites de mà dels mateixos autors, sinó de copista, procurant-hi la major claredat.

En el cas de publicar-se alguna de les composicions mereixedores de premi de la present Fundació, serà obligatori estampar, en el lloc més escaient, que l'obra ha estat premiada en els *Concursos Concepció Rabell i Cibils, Vda. Romaguera*, així mateix precisar l'any corresponent.

Els senyors Marmessors es reserven, en la persona d'En Rafel Patxot i Jubert, el dret de publicar aquelles composicions premiades que bé li sembli, retenint del producte de llur venda les despeses de publicació, i deixant a benefici dels autors els rendiments successius.

L'Orfeó Català es reserva el dret de fer executar, sempre que vulgui, les composicions premiades, els manuscrits de les quals passaran a formar part del seu Arxiu-Biblioteca i en cap cas no podran sortir-ne. Si l'autor d'alguna de les obres premiades en desitja còpia, l'Orfeó Català la farà i la despesa serà a càrrec de l'autor.

La propietat de les obres premiades queda a favor de llurs autors.

Es potestatiu del Jurat deixar d'adjudicar el premi, en tot o en part, per raó del magre valor de les obres presentades.

Les composicions, que hauran d'ésser rigorosament inèdites, s'enviaran a l'Orfeó Català (carrer Alt de Sant Pere, 13), a nom de Joan Salvat, Secretari dels Concursos Concepció Rabell i Cibils, Vda. Romaguera, i cada una d'elles portarà un lema.

TERME D'ADMISSIÓ: *Fins per tot el dia 15 de febrer de 1931*

El veredict del Jurat es farà públic el dia 8 de maig de 1931.

Per a conèixer els autors premiats quan es publiqui el veredict del Jurat, aquest demanarà la tramesa d'uns quants compassos de la composició premiada acompanyats del nom i la residència del guanyador del premi. Els autors premiats seran degudament convocats a recollir els premis en una data compresa dintre els tres mesos següents a la publicació del veredict. Els compositors que, en circumstàncies normals i havent estat convocats per tres vegades, no es presentin a recollir els premis dintre els tres mesos assenyalats, s'entendrà que renuncien als drets llurs.

Les obres no premiades es retornaran a llurs autors durant els tres mesos següents a la publicació del veredict, mitjançant la presentació del lema i els sis primers compassos. Les que no es retirin durant el dit terme, l'Orfeó Català es desentén del compromís de guardar-les.

Formen el Jurat els mestres següents:

Lluís Millet (designat per l'Orfeó Català). — Marian Vinyas i Vinyas (designat per En Rafel Patxot i Jubert). — Joan Lamote de Grignon (designat pel Sindicat Musical de Catalunya).

Barcelona, 8 de maig de 1930.—Joaquim Cabot, President de l'Orfeó Català.—Pasqual Boada, Secretari de l'Orfeó Català.

BIBLIOTECA

COMENTARI SOBRE VERDAGUER

El dia 10 de juny passat es compliren vint-i-vuit anys del traspàs del nostre inspiradíssim poeta mossèn Jacint Verdaguer.

Per als catalans, sobretot, la invocació d'aquest nom desvetlla una munió de sentiments vius, que ell, amb el seu art i la seva bondat excelsos, plasmà inesborrablement en l'ànima popular de Catalunya.

Efectivament, pocs com Verdaguer han fet conviure harmònicament dues característiques que semblen d'antuvi antagòniques: l'altitud i la popularitat poètiques. I ho ha aconseguit d'una manera mestrívola.

Tant en les composicions de caràcter èpic com en el gènere místic i líric — formes que conreà preferentment — sabé trobar els accents que més hi esqueien; adés cantelluts i ferrenys, adés tendres i amb suavitats manyagues.

On, però, Verdaguer rep la consagració de gran poeta és en escriure el poema *L'Atlàntida*, que l'any 1877 aconsegueix el premi de la Diputació de Barcelona i obliga Mistral a escriure la impressió que li ha caucat la lectura de *l'epoupeïo soubeirano* i confirma *au centuple lis esperanço que la patrio fundavo sus vous*.

I aquestes esperances, ell no les decep pas. En cada nova obra que lliura a la llum es solidifica la seva glòria. En pocs anys la seva creació poètica s'acreix ràpidament i excelsament, i gràcies, en part, a l'aportació seva, el tresor poètic i lingüístic — en Verdaguer dos dolls inestroncables — assoleix una plasmació definitiva.

Obtingué, encara, moltíssims d'altres èxits, un dels més assenyalats dels quals fou en llegir la seva *Oda a Barcelona*, l'any 1883, en la Festa dels Jocs Florals. Fou tan fervent i unànime l'entusiasme que desvetllà en fer l'apologia de la nostra estimada ciutat, que la Diputació en féu imprimir i repartir profusament el text a tots els ciutadans.

Durant alguns anys féu la travessia a Amèrica com a capellà d'un vaixell de la Transatlàntica, perquè convenien a la seva salut els viatges per mar. En aquestes absències de la pàtria, en recordar i enyorar el poeta els temps d'estudiant, passat al Seminari, és quan escriu la bella poesia *A la plana de Vic*.

Niada de calàndries, poetes de ma terra...

que és una visió que d'aquells temps feliços i d'aquells llocs enyorats manté viva encara la seva ànima.

Després, durant molts anys, fou almonier del marquès de Comilles. En retirar-li aquest senyor la seva protecció, comença per a Verdaguer una època de misèria, de dolors i de tribulacions que li precipiten la mort, ocorreguda a la *Villa Joana*, de Vallvidrera, el dia 10 de juny de 1902.

La notícia trasbalsà tota la ciutat i tot Catalunya. La immensa gernació que assistí el seu enterrament palesà com era d'estimat Verdaguer per les seves virtuts i pel seu talent.

Una llegida de les Obres completes de Verdaguer, que es troben a la disposició dels socis a la Biblioteca de l'ORFEÓ tindrà la doble eficàcia de delectar excel·lentment els lleures llurs, i de retre el més alt homenatge que els catalans deuen a un dels seus poetes més preclars.

F. de P. BAGES

GRUP EXCURSIONISTA

VISITA ALS LLOCS VENERATS

UNA excursió i una visita prou remarcables hem efectuat el passat mes de juny, quasi a punt de cloure'n la temporada. Va ésser, l'excursió, a Vic, en l'aplec organitzat pel C. E. local i pel C. E. de Catalunya amb motiu d'inaugurar vuit columnes erigides de bell nou en el temple romà d'aquella ciutat i dedicades a homes il·lustres vigatans, glòria de Vic i de Catalunya. Aquest acte, al qual acudiren representants de tots els centres excursionistes, prengué una intensa significació de catalanitat, ben escaient després de les anyades de silenci i de signes imposats. Hi van ésser pronunciats parlaments ben eloqüents. Dels homes il·lustres honorats va ésser dit: "Són la tradició catalana, l'afany de perdurar en la pròpia personalitat, amb el sentit de la responsabilitat; són una catalanitat cristianíssima que ha perdurat i perdura en els segles. No hi ha cap altre lloc millor que aquest per a aplegar-nos i fer el jurament de lluitar per la pàtria." Al mig dia, i després d'haver estat rebuts els excursionistes pel senyor Alcalde i pels regidors, fou hissada de bell nou la bandera a la balconada de l'Ajuntament entre l'entusiasme i l'emoció de tothom. Foren celebrats festivals deportius i després hom sardanejà. Seguidament es va fer el romiatge a can Tona, de Riudeperes, per tal de descobrir una làpida a la memòria de l'excels Verdaguer, a la masia on ell va viure força anys, quan era estudiant, i a continuació hom es va aplegar a la Font del Desmai, de bell record del nostre poeta. Abans de deixar la ciutat fou visitat el museu diocesà i d'altres llocs interessants.

Quant a la visita, aquesta per a infants, va ésser el dia del Corpus, dia de per-fum i de color de ginesta i de clavells; dia daurat de *l'ou com balla*. Començà per la visita a casa l'Ardiaca, actualment arxiu de la ciutat, guiats pel senyor Aureli Campmany, el qual, amb parlar agradable, ens en remarcà les dades més essencials. Després, i seguint pels claustres de la nostra Catedral, i deturant-nos una estona davant l'ornat brollador, objecte tradicional de la visita, veiérem el pati de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, la venerada plaça del Rei i les velles pedres del museu de Santa Agata, i tot seguit, trepitjant el lloc més alt de l'antiga Barcelona, entràrem a l'estatge del Centre Excursionista de Catalunya, on el mateix senyor Campmany explicà, escoltat atentament per petits i grans, la significació de la festivitat del Corpus, extensió del Dijous sant, i parlà de diversos detalls curiosos i interessants, sense oblidar el gegant del Pi. El senyor Maspons, president del Centre, ens féu també diverses consideracions sobre la diada i ens parlà de la magnificència d'una processó del Corpus a Colònia per ell presenciada. Cal agrair al C. E. de Catalunya i al seu digne president aquestes atencions i haver-nos cedit la sala d'actes.

Així, doncs, tant en les columnes de l'antic temple romà de Vic, com en les de l'acròpolis barcelonina; tant les visitades pels grans com les visitades pels petits, la significació hi pot ésser considerada la mateixa: el jurament de fidelitat dels homes a l'esdevenidor de la terra i el necessari guiatge dels infants en els llocs venerats de la pàtria i de l'esperit, tot honorant com cal els nostres homes i les nostres coses, sense fer ostentacions; sinó més aviat en el recolliment, com cal en tots els actes del viure, sempre amb l'íntima emoció de llur significat.

FRANCESC JOU

GRUP SARDANISTA

LA FESTA DE LA SARDANA

TAL com anunciàrem en el nombre passat, el dia 31 de maig tingué lloc la nostra tradicional Festa de la Sardana. Malgrat de no poder dir, com fóra el nostre goig, que fou un èxit de concurrència — excepció amb referència a d'altres anys, però, ben inexplicable —, la Festa no deixà de presentar aquella esplendor amb què sempre s'ha distingit i que cada any representa una nova fita en la vida del nostre GRUP SARDANISTA. Altrament, però, no ha estat debades la tasca acomplerta en els sis anys de treball ple d'entusiasme per al conreu de la nostra dansa.

Abans de començar la ressenya de la nostra Festa, permeteu-nos d'adreçar, com ja ho férem des dels programes especials que s'editaren a posta, públiques gràcies a tots aquells compositors, amics de l'ORFEÓ, que, conscients de la importància que per a nosaltres té aquesta Festa, ens enviaren inspiradíssimes composicions. Algunes d'aquestes sardanes, malgrat de figurar en el programa, no pogueren ésser estrenades pel motiu que el pare de l'eminent primer tenor de la cobla "Barcelona-Albert Martí", caigué malalt el dia abans, la qual cosa obligà l'amic Albert a marxar precipitadament a L'Escala, on resideix la seva família. Aquesta dissort del nostre amic, que ens dol pregonament, ens privà de fruir de les primícies d'algunes sardanes de les que ens foren enviades expressament, i ens obligà a canviar la major part del programa que estava fixat.

I passem a fer una breu ressenya de la Festa. Ultra la cobla esmentada, hi collaboraren les cobles "Els Montgrins" i "Barcelona" i la nostra massa coral, sota la direcció del mestre Balcells.

La primera part, que era de concert, anà a càrrec de les tres cobles, les quals no cal dir com excelliren en llur tasca. En aquesta part únicament fou estrenada, pels motius que hem esmentat més amunt, la sardana *Lola*, del jove i ja eminent compositor Josep Grivé. La cobla "Barcelona" ens en donà una ben acurada interpretació que, acompanyada de la vàlua que reuneix la partitura, féu que el públic l'aplaudís amb entusiasme.

La segona part fou confiada al nostre ORFEÓ, el qual cantà amb aquella perfecció que tants d'aplaudiments li ha reportat. El programa, per bé que no molt extens, fou a gust de tothom. Es cantaren les composicions: *Voltant la Senyera*, *La sardana de les monges*, *Follia*, *El caçador i la pastoreta*, *Cirerer florit*, *La nostra verema*, i, finalment, conjuntament amb la cobla "Barcelona", *La cançó nostra*.

Després, amb el pati ple, es ballaren les sardanes corresponents a la tercera part del programa. Foren estrenades les següents composicions: *L'hereuet*, de Mates Cullell; *Enyorament*, de Juncà; *Tamariu*, de Toldrà; *La Font de l'Avellana*, de Salvat S., les quals foren ben rebudes per tots els sardanistes, que no deixaren de tributar a llurs respectius autors aplaudiments ben afectuosos, que foren compartits per les tres cobles interpretadores. Les altres sardanes que figuraven al programa també foren puntejades amb delit, i la Festa durà fins a les primeres hores de la matinada.

NOTICIARI

El mes d'agost celebrarem Reunió General de socis. En la REVISTA corresponent a l'es-

mentat mes publicarem la convocatòria, com també l'ordre de la sessió.

SECCIÓ OFICIAL

La Comissió d'auxilis als orfeonistes, constituïda amb tota normalitat, segons fou anunciat darrerament, actua com des de fa dos anys, i ha pogut fins ara, malgrat la migradesa econòmica en què ha de viure, auxiliar sis cantaires malalts, tal com preveu el reglament. Potser fóra desitjable de comptar amb socis protectors de la Comissió, tal com en principi s'havia projectat, a fi d'augmentar les possibilitats d'ajut als cantaires que es trobin en el cas d'haver de fer ús d'aquests drets, sempre, és clar, però, que s'hi puguin acollir. Aquest tema pot considerar-se en estudi. Mentrestant, la Comissió, que es reuneix tots els primers dimarts de mes, veurà amb goig qualque idea que li sigui suggerida.

Per acord de la Junta directiva ha estat adreçada una salutació a l'eminent escriptora Caterina Albert (Victor Català), amb motiu d'acomplir-se el vint-i-cinquè aniversari de la publicació de la seva obra *Solitud*.

Ei secretari, senyor Josep Climent, representà l'ORFEO en la festa a honor de Frederic Mistral, que ha tingut lloc suara a l'Ateneu Barcelonès, amb motiu del centenari del gran cantor de Provença.

Una representació de l'ORFEO GRACIENC assistí el dia 22 de juny darrer a l'Ofici solemne a l'església de Sant Joan, i al descobriment de la làpida a la memòria del doctor Jaume Alsina, fundador de la Cort Angèlica del Casal dels Lluïsos de Gràcia, amb què aquesta estimada entitat, veïna nostra, ha inaugurat brillantment les festes de commemoració del 75 aniversari de la seva existència, als quals actes fórem atentament convidats.

Alhora que felicitem ben de cor els bons amics dels Lluïsos, els quals acompanyem en la celebració d'aquest bell esdeveniment, ens plau de fer remarcar l'excel·lent impressió que ens produí la novella *Schola Cantorum*, secció coral de l'entitat, que dirigeix amb molt d'encert el jove mestre Lluís López, i que donà un gros relleu als actes esmentats, amb les seves interpretacions acuradíssimes. La nostra enhorabona.

L'ORFEO GRACIENC es veié representat en l'acte que hom celebra cada any a la memòria del Dr. Martí Julià, amb motiu de l'aniversari del seu traspàs.

També una representació de l'ORFEO GRACIENC assistí al concert amb què l'Orfeo "El Roser" finí els actes que celebrà el dia 22 del mes passat, amb motiu de la inauguració d'una nova Senyera, donada i apadrinada pel soci de l'entitat, senyor Pau Segú la senyora Anna Aicarda de Segú.

El concert, el programa del qual era integrat per una selecció de les millors obres, tingué la virtut de posar de manifest l'admirable tasca d'aquest Orfeo, sota la direcció del mestre Josep Marimon. El públic, que emplenava la sala, premià amb entusiàstics aplaudiments, totes les composicions, algunes de les quals hagueren d'ésser repetides.

Felicitem d'aquí estant el nostre estimat col·lega, per la nova fita assolida dintre el seu curt, però brillant historial artístic.

Havem rebut una bella fotografia, amb una sentida dedicatòria, de l'eminent mestre-director de l'Òpera de Berlín, Erich Kleiber, del qual servem un pregon record amb motiu de les memorables audicions de la *IX Simfonia*, de Beethoven, al Liceu, durant la Quaresma de l'any passat.

No cal dir amb quin goig l'ORFEO GRACIENC rep aquesta gentilesa, que és tota una mostra d'afecte, a la qual la Junta directiva ha correspost amb uns mots d'agraïment i d'admiració envers l'il·lustre mestre alemany, sota la direcció del qual la nostra massa coral tingué l'honor de cantar l'*Oda a la joia*, del gran mestre de Bonn.

Nota de dol.—El mes passat morí sobtadament l'antic consoci i bon amic senyor Ramon Roig, que gaudia de moltes simpaties dintre la nostra entitat, envers la qual sentia un gros afecte, com ho demostra el fet que no deixava mai d'assistir a cap acte. Una representació de la Junta assistí a l'enterrament de les seves despulles.

Rebi la seva adolorida família l'expressió més sincera de la nostra condolença.

D. en P.

Aquest nombre de REVISTA ha estat sotmès a la censura governativa

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

CASA ROSELL

Saldos en feixits, estampats,
llanes i sedes de totes classes
TROSSOS A PES

Plaça Rius i Taulet, 7 - Telèfon 70583 - BARCELONA

JOSEP BALCELLS

MECANIC

Domicili:
Guilleries, 24, 1.er
Arranjament de mà-
quines de cosir de
totes les marques
Taller:
Menendez Pelayo, 118
botiga
BARCELONA-G.

“ V E S T A ”

LA MILLOR MÁQUINA DE TOTES

EL CIGNE

GRAN ASSORTIT EN GÈNERES
DE PELL

CARTERES - MONEDERS PER A SENYORA
CINYELLS

*

Preus limitadíssims : Darreres novetats

*

16, Carrer del Cigne, 16
(Entre Salmeron i Plaça Llibertat)
BARCELONA-G.

LA CAMPANA

TOMÀS
SANS QUINTANA

REBUDES LES DARRE-
RES NOVETATS DE
LA TEMPORADA

Plaça Rius i Taulet, 19
BARCELONA - G.

Recomanem als nostres socis les cases que anuncien a *Revista*

VILA

SASTRE

DE

L'HOME *CHIC*

ELEGANTS
MODELS

L'ESTISORA

Salmeron, 89 :: BARCELONA-G.

CASA REVILLA

CONFECCIONS PER A
SENYORA I NENS

PERFUMERIA I ARTI-
CLES DE TOCADOR

VESTITS I ARTICLES
PER A BANY-MERCERIA
VENTALLS

*

ASTÚRIES, 65 (PLAÇA DIAMANT)

TELÈFON 78537

BARCELONA - G.

ASSEGURANCES

VIDA ACCIDENTS INCENDIS

*

Servei consultiu; gestió
sinistres gratuït per a
tots els Socis de

L'ORFEÓ GRACIENC

*

FERRAN D'AZPIAZU

*

ASTÚRIES, 10, 2.ª GRÀCIA

GRAMOLES - DISCOS

LA VOZ DE SU AMO - REGAL - ODEON - PARLOPHON

AUDICIÓ I VENDA

RAFAEL CASANOVAS

TELÈFON 77835

Menéndez Pelayo, 113

:::

:::

BARCELONA-G.

Actes que celebrarà l'ORFEÓ GRACIENC durant el mes de juliol

DIA 5

A les deu del vespre.—Concert per l'ORFEÓ GRACIENC, dedicat als socis protectors, amb la col·laboració de Rafael Ferrer, violinista, i de Narcís Pujol, pianista.

DIA 6

GRUP EXCURSIONISTA. — Assistència al IV Aplec de Germanor de l'Excursionisme Gracienc, a la muntanya de Sant Ramon.

A les cinc de la tarda.—Festa de repartiment de premis a les classes de solfeig. Hi prendran part la SECCIÓ D'INFANTS i la SECCIÓ DE DÀNSA RÍTMICA I PLÀSTICA de l'ORFEÓ.

DIA 13

A la tarda. — Col·laboració de l'ORFEÓ GRACIENC al festival que, organitzat pel Comitè de la *Germanor d'Orfeons de Catalunya*, tindrà lloc a l'Estadi de Montjuïc. Hi prendran part tots els Orfeons de Catalunya.

DIES 25, 26 i 27

GRUP EXCURSIONISTA. — Excursió familiar extraordinària a la Costa Brava.

NOTA.—Els actes anunciats per als dies 5 i 6 són els mateixos que havien de tenir lloc respectivament els dies 21 i 22 de juny propassat. Aquest canvi de dates ha estat motivat per l'ajornament que sofrí el Festival Lamote de Grignon, efectuat al Palau de Projeccions de l'Exposició i en què l'ORFEÓ GRACIENC col·laborà amb l'audició de l'auditori *La nit de Nadal*.

GRUP EXCURSIONISTA DE L'ORFEÓ GRACIENC

Excursió familiar a la Costa Brava

Caldes de Malavella - Sant Feliu de Guíxols - S'Agaró - Palamós
La Fosca - Sant Sebastià - Tamariu - Llafranc - Calella - Palafrugell
Bagur-Fornells-Aiguablava-Torroella-Estartit-L'Escala-Empúries
Vilademat-Sant Pere Pescador-Castelló d'Empúries-Roses-Cadaqués
Port de la Selva-Llansà-Vilajuïga-Peralada-Vilabertran i Figueres.

Dies 25 - 26 i 27 de juliol de 1930

Pressupost: { Socis del GRUP . 60 pessetes
 { Socis de l'ORFEÓ. 63 id.

NOTA: Per a tota mena de detalls a Secretaria cada dia de 8 a 9 del vespre.

AROLAS
impressor

**Pl. Rius i
Taulet, 17**

**Tel. 75345
Barcelona**